

CULTUURRAAD
VOORDE
NEDERLANDSECULTUURGEMEENSCHAP

ZITTING 1979- 1980

Nr. 1

HANDELINGEN

Openingsvergadering van 16 oktober 1979

INHOUDSOPGAVE

OPENING VAN DE ZITTING 1979-1980 door de heer H. LAHAYE, oudste lid in jaren, blz. 3

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Afwezig met kennisgeving, blz. 3

BENOEMING VAN HET VAST BUREAU, blz. 3

Spreker : de heer J. HENCKENS

TOESPRAAK VAN DE VOORZITTER, blz. 3

ROUWHULDE, blz. 7

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

Goedkeuring van de ontwerp-agenda, blz. 7

BOODSCHAPPEN, blz. 8

VOORSTELLEN VAN DECREET

Indiening en verzending, blz. 8
Intrekking, blz. 8

RAPPORT VAN HET REKENHOF

Indiening en verzending, blz. 8

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Indiening en vraag om spoedbehandeling, blz. 8
Spreker : de heer M. COPPIETERS

Verzending, blz. 9

VRAGEN (R.v.O. art. 52)

1. Vraag van de heer M. COPPIETERS tot de Eerste Minister over diens opmerkelijke aanwezigheid op de opening van het cultureel centrum van de Franse cultuurgemeenschap van België te Parijs en het uitblijven van een ernstig buitenlands cultuurbeleid voor de Nederlandse cultuurgemeenschap, blz. 9
2. Vraag van de heer A. DE BEUL tot de Minister van de Nederlandse Gemeenschap over de vernieuwing van de centrale commissie bij de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen, blz. 11
3. Vraag van de heer A. DE BEUL tot de Minister van de Nederlandse Gemeenschap over de samenstelling van de Raad van Advies voor Musea, blz. 11

4. Vraag van de heer A. DE BEUL tot de Minister van de Nederlandse Gemeenschap over de bij het organiseren van een recent seminarie scenario-schrijven gevolgde werkwijze, blz. 12

WERKINGSBEGROTING VAN DE RAAD

Beraadslaging en aanneming, blz. 13
Spreker : de heer M. OLIVIER, verslaggever

VRAAG OM UITLEG (R.v.O. art. 49)

Vraag om uitleg van de heer K. POMA tot de Minister van Nationale Opvoeding over de discriminatie waarvan de liberale ideologie bij het beheer van het universitair onderwijs het slachtoffer is, blz. 14

Sprekers : de heren K. POMA, W. DESAEYERE, J. RAMAEKERS, Minister van Nationale Opvoeding

VOORSTEL VAN DECREET

Indiening en verzending, blz. 17

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN,
blz. 17

SCHRIFTELIJKE VRAGEN (R.v.O. art. 51)

Indiening, blz. 17

VERZOEKSCRIFTEN

Indiening en verzending, blz. 17

RECHTZETTINGEN, blz. 18

VOORZITTER : de heer **H. Lahaye**, oudste lid in jaren.

Mejuffrouw M. De Weweire en de heer F. Willockx, jongste leden, nemen als voorlopig Secretaris plaats aan het bureau

De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

— *De vergadering wordt geopend om 14.40 uur.*

OPENING VAN DE ZITTING 1979-1980

DE VOORZITTER : Dames en heren, de vergadering is geopend.

De Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap komt heden van rechtswege bijeen krachtens artikel 6 van de wet van 21 juli 1971 betreffende de bevoegdheid en de werking van de Cultuurraden.

Ik verklaar de gewone zitting 1979-1980 voor geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

DE VOORZITTER : Ik deel aan de Raad mee dat zijn ingekomen berichten van verhindering van de leden :

G. Boeykens, F. Van Acker, gezondheidsredenen ;

A. Claes, H. de Bruyne, P. Leys, M. Storme, L. Van Geyt, buitenslands ;

W. Demeester-De Meyer, H. Suykerbuyk, 1. Van Belle, A. Vreven, ambtsverplichtingen ;

L. Van den Brande, familieverplichtingen.

BENOEMING VAN HET VAST BUREAU

DE VOORZITTER : Dames en heren, aan de orde is de benoeming van het vast Bureau.

Het ligt voor de hand dat de Fractievoorzitters, in die hoedanigheid gelijkgesteld met de Ondervoorzitters van de Raad, bij deze benoeming niet betrokken zijn.

Het scheidend Bureau was als volgt samengesteld :

Voorzitter : de heer Boel,

Eerste Ondervoorzitter : de heer Lindemans,

Tweede Ondervoorzitter : mejuffrouw **Devos**,

Derde Ondervoorzitter : de heer Bascour,

Vierde Ondervoorzitter : de heer Vandezande,

Secretarissen : de heer Verleysen,

de heer Laridon,

de heer Olivier.

Dames en heren, ik veronderstel dat **u** mij de voorlezing zult besparen van de artikelen **3, 8**, nrs. 1 en 5, en 9 van het Reglement, door **u** allen gekend. (*Instemming*)

Dames en heren, wij gaan thans over tot de benoemingsprocedure. Mag ik veronderstellen dat er een gezamenlijke voordracht van de kandidaten zal gebeuren ? Indien dit het geval is, wordt onze taak nog vereenvoudigd. (*Instemming*)

Wie vraagt het woord ?

DE HEER J. HENCKENS : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, namens alle vertegenwoordigde fracties stel ik voor de heer Boel te herkiezen tot Voorzitter en over te gaan tot de reconductie van het uitredend Bureau. (*Applaus bij alle leden*)

DE VOORZITTER : Ik constateer de eenstemmigheid van de fracties omtrent de verdeling der ambten in het vast Bureau en daar het aantal kandidaatstellingen voor elk ambt gelijk is aan het aantal te begeven ambten verklaar ik, overeenkomstig artikel 8, nr. 5, van het Reglement verkozen tot

Voorzitter van de Raad : de heer Boel,

Eerste Ondervoorzitter : de heer Lindemans,

Tweede Ondervoorzitter : mejuffrouw Devos,

Derde Ondervoorzitter : de heer Bascour,

Vierde Ondervoorzitter : de heer Vandezande,

Secretarissen : de heer Verleysen,

de heer Laridon,

de heer Olivier.

Dames en heren, ik meen dat zodoende ons werk beëindigd is en dat het vast Bureau is samengesteld. Ik dank de secretarissen die mij in deze moeilijke taak hebben bijgestaan.

Ik verzoek de heer Voorzitter, met felicitaties voor de vernieuwing van zijn mandaat, die ik namens de Cultuurraad tot hem richt, de plaats van Voorzitter te willen innemen. (*Applaus op alle banken*)

(*De heer Lahaye, oudste lid in jaren, en de heer Boel, Voorzitter, omhelzen elkaar. De heer Boel, Voorzitter, neemt plaats in de voorzitterszetel. De heren Verleysen en Laridon nemen plaats aan het bureau*)

TOESPRAAK VAN DE VOORZITTER

DE VOORZITTER : Dames en heren, ik **dank u** voor uw vertrouwen. Ik hoop dat wij prettig en efficiënt verder zullen kunnen samenwerken.

Mijn dank gaat eveneens naar het voorlopig Bureau, eens te meer vlot geleid door onze collega, Hilaire Lahaye, met de sympathieke medewerking van de jongsten onder ons, dat de inleidende werkzaamheden van deze vergadering tot een goed einde heeft gebracht.

Dames en heren, ik ben ongerust. En vanop deze tribune **zou** ik, via **u** allen, deze onrust willen overdragen op al diegenen die, op welk niveau of

op welke verantwoordelijkheidspositie ook, enigermate betrokken zijn bij het beleid en het beheer van dit land.

Ik ben ongerust.

Niet omdat Komen niet direct een Vlaamse school krijgt, of omdat in Voeren, tegen de wettelijkheid in, getracht wordt enkele vierkante kilometer af te knagen aan de onschendbaarheid van ons grondgebied. Al behoren ook deze kleinschaliger waarden tot het geheel waarvoor we ons, waar en wanneer het past, verder moeten blijven inzetten.

Zeker ben ik ook ongerust over de achterstelling van onze Vlaamse universiteiten die, met bijna 54 % van de hogeschoolbevolking, amper 47 % van de nationale universiteitskoek ontvangen. Op deze achterstelling wil ik eerlang trouwens terugkomen. Maar ook deze, grondige, Vlaamse bekommernis zal maar tegemoet kunnen worden getreden indien bevrediging kan worden gevonden voor de fundamentele onrust die elke staatsman in dit land blijvend beklemmt.

Dames en heren, in onrust stel ik mij de vraag hoelang dit land nog beheerbaar zal blijven.

De discrepantie tussen wat de bevolking wil en wat de staat vermag is zo groot; dat het beheer zelf van dit land lijkt in het gedrang te komen.

Cultuurspreiding en uitbouw van de **cultuurinfrastructuur** is kwantitatief en kwalitatief gebonden aan wat een gemeenschap globaal produceert en aan de wijze waarop het nationaal produkt wordt verdeeld.

Cultuurspreiding wordt vanzelfsprekend ook gedetermineerd door het deel van het nationaal produkt dat de verschillende geledingen van een gemeenschap daaraan willen besteden.

Daarom is het goed dat deze Cultuurraad zich bezint over de onrustwekkende vraag of de economische mogelijkheden voorhanden zijn om de door de bevolking gewenste cultuurpolitiek en cultuurbestedingen te realiseren.

Dames en heren, het is duidelijk dat de aanslepende crisis die in 1974 inzette, een definitief eindpunt heeft gezet achter de gouden zestigerjaren, die, achteraf gezien, in het licht van de huidige stagnatie van de geïndustrialiseerde wereld, een periode van langdurende wildgroei blijkt te zijn geweest, die, bij de Westerse bevolking de diepe overtuiging heeft gevestigd dat de grenzen van de welvaarttoename onbeperkt zouden blijven.

De harde werkelijkheid die wij sedert 1974 ondergaan, schijnt echter nog niet volledig te zijn doorgedrongen en komt zelfs als onaanvaardbaar voor. Dit is wellicht te wijten aan het feit dat de overheid in grote mate de volle last van de economische teruggang op haar schouders heeft genomen en aldus de verschillende bevolkingsgroepen, evengoed als de individuele staatsburgers, grotendeels heeft behoed voor een drastische vermindering van de inkomens en de bestedingen.

Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er zich geen schrijnende problemen voor de minstbedeelde bevolkingslagen zouden stellen en iedereen door de staat voor materiële zorgen beveiligd zou zijn. De heersende werkloosheid is daar om ons te herinneren aan de nijpende werkelijkheid waarmee honderdduizenden landgenoten te maken hebben.

Dit betekent echter wel dat, langs de overheidsbestedingen om, de gemeenschap op dezelfde voet zou willen blijven leven als tijdens de gouden zestiger-jaren van overdaad en wildgroei. Het stemt tot onrust wanneer wij vaststellen dat de staatsburgers, als individuen of georganiseerde groepen, van de gemeenschap, dus van de overheid, steeds meer inspanningen en interventies eisen, maar zij dikwijls niet bereid zijn zelf bij te dragen om die inspanningen en interventies te helpen dekken.

Die vaststelling geldt voor alle gebieden waar de staat financieel tussenkomt, of het nu gaat om sociale voorzieningen en ziekteverzekering, om wegenbouw, om onderwijs en ook om sport en cultuurbestedingen.

Het is nuttig te onderstrepen dat heel de Westerse wereld voor dezelfde pijnlijke problemen is gesteld. Het is echter nodig dat wij ons bezinnen over onze specifieke problemen en wat er aan zou kunnen gedaan worden, teneinde het bereikte welvaartspeil zo mogelijk te consolideren en het welzijnsniveau, waarbij de cultuurspreiding hoort, verder te verbeteren. Want in onrust vraag ik mij af of het land en de bevolking voldoende beseffen welke ingrijpende veranderingen zich hebben voltrokken in onze sociaal-economische toestand, waarom de verschillende pressiegroepen, zowel als de meerderheid van de staatsburgers individueel, ogenschijnlijk de consequentie? ervan voor zichzelf weigeren te aanvaarden.

Dames en heren, een vlugge opsomming van de verschillende domeinen waar sedert enkele jaren een grondige ommekeer van onze sociaal-economische situatie is ingetreden, kan geen twijfel laten over de ernst van de vraagstukken waarvoor dit land is geplaatst.

De volledige werkloosheid is gestegen van 70.000, einde 1970, tot 290.000, einde 1979, en veel verbetering wordt niet verwacht, onder meer omdat zelfs de conjuncturele omslag ten goede de grotendeels structurele werkloosheid niet zal verminderen.

Enerzijds biedt de beschikbare technologie in vele sectoren steeds nieuwe kansen om met **arbeidsbesparing** de produktiviteit op te drijven; anderzijds biedt onze huidige industriële structuur op korte en middellange termijn weinig uitzicht voor expansie en zal het noodzakelijk industrieel vernieuwingsproces ettelijke jaren actieve **investering**spolitiek vergen.

Bovendien duiden onze werkloosheidscijfers bij nadere ontleding op sociale mutatieverschijnselen

waardoor het werkloosheidsfenomeen een nieuwe dimensie krijgt. 60 % van de totale werklozen zijn vrouwen. Dit is te verklaren door de bij ons relatief recente aspiratie van een steeds groter aantal vrouwen om permanent een beroep uit te oefenen. Het is ook gedeeltelijk te verklaren door het feit dat, enerzijds, de vrouwelijke beroepsopleiding niet beantwoordt aan de noden van de economie, en, anderzijds, nog zeer vele beroepen in de praktijk niet toegankelijk en niet geschikt worden geacht voor vrouwen.

Daaraan moet gedokterd worden aan de kant van onze onderwijsstructuren en aan de kant van onze mentale en sociale instelling ten aanzien van vrouwenarbeid.

Jongerenwerkloosheid is bovendien een andere schrijnende karakteristiek van onze huidige economische situatie. Ook in dit verband moeten oplossingen worden gezocht in de richting van de aanpassing van de beroepsopleiding van de jeugd en de herwaardering van een aantal beroepen die in de arbeidersschaarste van de hoogconjunctuur in de zestiger jaren door de Belgen verlaten werden en waar nu nog arbeidsmogelijkheden bestaan, waaraan helaas, ondanks de heersende werkloosheid, geen arbeidsaanbod beantwoordt. Daarbij moet ook bedacht worden dat in onze huidige loonstructuren het marginale verschil tussen werkloosheidsvergoeding en minimumloon voor een aantal ongeschoolde arbeidsprestaties te gering is.

Ook onze betalingsbalans stelt problemen. Met het teruglopen van de conjunctuur is terzelfdertijd onze lopende betalingsbalans van een positief saldo van 36 miljard in 1970 omgeslagen naar een deficit dat voor 1979 geschat wordt op 40 miljard. Een verschil dus nagenoeg van 80 miljard. Een belangrijke factor voor deze totale ommekeer is natuurlijk de enorme prijsverhoging van de aardolie, die van 1 tot 2 dollar/vat in 1970 is gestegen tot 18 à 24 dollar/vat in 1979. Deze prijsstijging komt des te harder aan omdat heel onze Westerse industriële beschaving is gegroeid en opgebouwd op uiterst goedkope energie, zonder dat de Westerse landen de noodzakelijke energievoorziening in eigen handen hadden. België betaalde voor zijn petroleumvoer in 1978 netto 76 miljard en voor 1979 wordt dit bedrag geschat op 105 miljard. Dit kan op termijn natuurlijk alleen volgehouden worden als wij genoeg buitenlandse deviezen verdienen met de export van Belgische goederen en diensten.

En precies daar ligt een van de meest zwakke plekken van onze huidige toestand : ons exportpakket is in grote mate samengesteld uit produkten voortgebracht in traditionele nijverheidsstakken waarvan de groeiperspectieven eerder beperkt zijn en waarvan de toekomst ook bedreigd is door de opkomende nieuwe industrielanden :

staal en textiel zijn daarvan wel de meest sprekende voorbeelden.

Dames en heren, het ophangen van dit sombere beeld kan natuurlijk niet volstaan. Deze gemeenschap — onze gemeenschap — moet ook nog de moed en het dynamisme opbrengen om het roer om te gooien. Daartoe moeten vooreerst twee voorafgaande voorwaarden worden vervuld.

Een eerste voorwaarde betreft de oplossing van de communautaire crisis, die al te lang dit land heeft verlamd. Deze oplossing moet gepaard gaan met de rationalisatie, de vereenvoudiging en het doorzichtigelijk maken van de structuur **onzer instellingen**.

Een tweede voorafgaande voorwaarde is de aanzuivering van de toestand van onze openbare financiën en de terugkeer naar een verantwoord financieel beheer op lokaal, gewestelijk en nationaal vlak. Zonder het rechte trekken van de openbare financiën is elke vernieuwde aanpak van de sociaal-economische en van de culturele politiek onmogelijk. Wie ook het beheer van het land in handen moge hebben, de, vrijheid van het bepalen van beleidsopties op sociaal-economisch en cultureel vlak wordt hen ontzegd als niet vooraf de openbare financiën worden aangezuiverd.

De meest sprekende cijfers in dat opzicht zijn de evolutie van de openbare schuld en de steeds zwaarder drukkende rente en aflossingslast die er aan verbonden zijn.

De jarenlange accumulatie van begrotingstekorten deed de openbare schuld van de centrale overheid stijgen van 396 miljard in 1960 tot 622 miljard in 1970 om per einde september 1979 1.636 miljard te bedragen, hetzij bijna drie maal zoveel als tien jaar geleden. Deze cijfers houden daarenboven geen rekening met een belangrijk bedrag buiten de begroting, noch met de eigen schuldenlast van sommige sectoren der sociale voorzieningen. Alleen de pensioenlasten voor arbeiders, bedienden en zelfstandigen zullen dit jaar een deficit vertonen van 40 à 50 miljard.

Deze aanzuivering van de publieke financiën zal moeten worden aangepakt zowel in de zin van besparingen als in die van het leveren van grotere bijdragen door de staatsburgers zelf, binnen sociaal rechtvaardige grenzen.

Enkele bijkomende vergelijkende gegevens stemmen nog tot meer nadenken.

Van 1960 tot 1978 vermenigvuldigde ons BNP met coëfficiënt 5,5. Tijdens dezelfde periode vermeerderden de lopende uitgaven van de gezamenlijke overheid met coëfficiënt 8,5. De overheidsuitgaven stegen van 34,3 % van het BNP tot 53 % van het BNP. De ontvangsten van de overheid stegen van 28,6 % in 1960 tot slechts 45,6 % van het BNP en om het deficit tussen ontvangsten en uitgaven te dekken moest noodzakelijkerwijze de openbare schuld aangroeien van 5,7 % van het BNP tot 7,5 %.

En toch wordt de fiscale en para-fiscale last van nagenoeg 45 % ervaren, **zoniet** als ondraaglijk, dan toch als de uiterste limiet. Deze druk weegt des te zwaarder op loon- en weddetrekkenden, van arbeiders tot kaderpersoneel, omdat hij niet evenredig gedeeld wordt door alle belastingplichtingen en sommige geledingen van de gemeenschap schromelijk tekort schieten in hun bijdragen tot het dekken van de overheidsbestedingen. Dat er op grote schaal belastingontduiking en zelfs fraude gepleegd wordt, is immers door niemand meer betwist.

Dames en heren, dit neemt niet weg dat de overheid en de gemeenschap dringend aan een gewetensonderzoek toe zijn over de aard van de overheidsbestedingen.

Wat de toestand van onze openbare financiën sedert vele jaren schijnt te kenmerken, is een totaal gebrek aan doelbewuste sociaal-economische objectieven.

De benardheid van onze huidige situatie is in grote mate de resultante van allerlei ongebonden krachten en ongecoördineerde beslissingen die los stonden van het globaal werkelijk bereikbare.

«Management by objectives», één van de gouden beleidsregels van alle grote bedrijven, is vast nog niet doorgedrongen in de sfeer van onze sociaal-economische politiek. En nochtans, dit kleine, in enge en kortzichtige belangengroepen opgedeeld land overtreft in grootte en belang nauwelijks enkele belangrijke wereldbedrijven, waarvan het beleid wel op objectieven is gericht en die er ook in slagen deze te verwezenlijken.

Dames en heren, macro-economisch rijzen bij deze cijfers reeds een aantal vragen die onze onrust staven.

Is dat het niveau waarop wij overheidsuitgaven, -inkomsten, openbare schuld enz. willen behouden, verminderen, vermeerderen ?

Willen wij globaal de herverdelingsfunctie van de overheid accentueren of afremmen ? Naar wie willen wij herverdelen ? Langs welke kanalen ? Dit gebrek aan gecoördineerde en doelbewuste openbare bestedingspolitiek komt nog duidelijker naar voren bij een analyse van de economische en/of functionele opdeling van de uitgaven van de centrale overheid.

Ons BNP vermenigvuldigde van 1960 tot 1978 met 5,5. Ons land beschikte dus over 5,5 keer meer potentiële middelen.

Maar de lopende uitgaven voor goederen en diensten van de centrale overheid vermeerderden met coëfficiënt 7, de uitgaven voor openbare orde en veiligheid met 9,2, die voor verkeer met 12,2, voor handel en nijverheid met 11,5, voor onderwijs, cultuur en vrije tijd met 9,6, voor sociale voorziening en volksgezondheid met 9,5, voor huisvesting en ruimtelijke ordening met 8,9, de aflossingen van de overheidsschuld met 10,3 de rentelast van de overheidsschuld met 7,4.

Dan stel ik mij de vraag : is dit niet de regelrechte weg naar het failliet ?

DE HEER H. DE CR00 : Zeer juist !

DE VOORZITTER : is de structuur en de werking van de staatsadministratie dan niet aan een dringend onderzoek toe ? De huidige structuren zijn gegroeid uit de hervorming van de dertiger jaren. Beantwoorden zij nog aan de huidige werkelijkheid van ons politiek, van ons sociaal-economisch of van ons cultureel bestel ?

Wordt de herverdelingsfunctie van de staatsbegroting niet verkeerd gebruikt om moeilijk te rechtvaardigen inkomens te verzekeren of steun te verlenen aan beroepen, bedrijven en organisaties ?

Laat mij een paar voorbeelden geven om dit te verduidelijken.

De overheid moet het snel groeiend deficit van de ziekteverzekering bijpassen. Worden langs dit kanaal geen reeds te grote inkomens en reeds te belangrijke fondsen herverdeeld langs het medium van de zieken om, naar dokters, apothekers, hospitalen, verzekeringsorganismen en farmaceutische bedrijven ?

Is het verantwoord milde steun te blijven bieden aan bedrijven en ondernemingen zonder dat de overheid zich afvraagt om welke redenen vele van deze bedrijven in moeilijkheden zijn geraakt ? Enkele recente voorbeelden duiden op zijn zachtst gezegd op schromelijke beheersfouten of zelfs frauduleuze handelingen.

DE HEER E. VANSTEENKISTE : Dat is zeer juist !

DE VOORZITTER : Worden in dit verband de tewerkgestelde arbeiders niet al te dikwijls haast als gijzelaars gebruikt voor het uitdelen van fondsen die de overheid moet gaan ontlennen ?

Moeten wij te allen prijze bedrijven in alle sectoren blijven steunen zelfs in het bewustzijn dat hun instandhouding de vernieuwing van onze industriële structuur vertraagt of zelfs in de weg staat ?

DE HEER J. VALKENIERS : Wie heeft dat allemaal toegelaten ?

DE VOORZITTER : Is het een dienst bewijzen aan de arbeiders hun arbeidsplaats voorlopig met staatssteun in stand te houden, wel wetend dat op termijn hun arbeidszekerheid toch zal moeten opgegeven worden ?

DE HEER H. DE CR00 : Zeer juist !

DE VOORZITTER : Wordt het geen tijd dat in het onderwijs besparingen worden gedaan door uitschakeling van het her en der dupliceren ? Zijn de

Belgen, en meer bepaald de Vlamingen, niet redelijk genoeg om geleidelijk experimenten met de gemeenschapsschool werkelijk door te voeren ? Door de bouw en de werking van cultuurcentra is de overheid zich in niet onbelangrijke mate gaan substitueren aan inspanningen en initiatieven die vroeger grotendeels genomen en gedragen werden door particuliere groepen.

Onze cultuurcentra hebben de plaats ingenomen van patronages en volkshuizen. De vraag is in welke mate de staatsburger bereid is meer bij te dragen tot de financiering van deze, zeer zeker, veel betere cultuurinfrastructuur, die echter aan de overheid zware lasten oplegt ?

Het was zeker nodig de sportinfrastructuur van dit land gevoelig te verbeteren. Is dit echter niet te vlug gegaan en zijn de daardoor ontstane investerings- en lopende uitgaven ten laste van de overheid niet te snel toegenomen terwijl de bevolking wel deze verbeterde dienst aanvaardt zonder nochtans te beseffen welke de financiële gevolgen voor de overheidsfinanciën zijn ?

De uitbouw van het autowegennet, alhoewel nodig is in een uiterst korte periode doorgedreven. Deze overheidsinvesteringen slorpten niet alleen enorme kapitalen op maar verhogen de jaarlijkse uitgaven voor onderhoud, bewaking en verlichting op de courante begroting.

Wij zijn het enige land in Europa waar alle auto-wegen «ad giomo» worden verlicht.

DE HEER H. DE CR00 : Zeer juist !

DE VOORZITTER : Dit vergde niet alleen een dure verlichtingsinfrastructuur maar eist onderhoud en verbruikt nu toch wel te dure energie.

Was het nodig zo vlug te gaan en zo groot te zien ?

De vragenlijst kan worden voortgezet.

De antwoorden zullen ook moeten gegeven worden. Zeer vlug zal het uur van de waarheid ons uit de voortgezette droom van de «gouden» zestiger jaren wakker schudden.

Dames en heren, de hier beschreven gedachtingang wijkt niet af van wat ik reeds te brede heb gebracht in mijn openingstoespraak voor deze Raad enkele maanden geleden. Het doet er niet toe of dit is toe te schrijven aan gedachtenarmoede dan wel aan consistentie, maar ik blijf er bij dat het tot onrust stemt te zien dat vaak het politieke leven in dit land bestaat uit een permanent afhandelen van dringende lopende zaken. Het stemt tot onrust te zien dat we de tijd niet krijgen voor inzicht, strategie, continuïteit, zo in conceptie als in uitvoering, zeker niet als de beheerders van dit land vandaag nog belast worden met politiek onverantwoorde vragen naar parallelisme. Het stemt tot onrust te zien dat de politieke machtsuitoefening tot onmacht wordt gedoemd door de steeds op kortere termijn voorkomende politieke crisissen, waarbij uiteindelijk meer tijd en inspanning

moeten worden gependeed aan hoe men het zal doen, veeleer dan aan wat men feitelijk doet. Is het dan te verwonderen dat hierdoor de betrokkenheid van de verschillende beleidspalende geleidingen in het gedrang komt ?

De overheid zal de tering naar de nering moeten zetten en in elk geval zullen een aantal waarheden tot de openbare opinie moeten doordringen. En wat in vele opzichten haast grootheidswaanzin van de overheid benaderde, zal drastisch uit ons bestedingspatroon moeten worden gesneden.

Onze gemeenschap moet in deze tijd van snelle mutatie in binnen en buitenland en op wereldschaal, haar objectieven en prioriteiten kunnen vastleggen en ook de nodige instrumenten kunnen opbouwen en hanteren om deze objectieven te verwezenlijken.

Het komt mij voor dat onze voornaamste opdracht is het bereikte welvaartsniveau te verdedigen en een hoger welzijnsniveau op te bouwen in een rechtvaardiger maatschappij waar de gelijkheid der kansen van het individu, welke ook zijn sociale of familiale achtergrond zij, geen ijdel begrip meer is.

Dames en heren, ik verklaar **de Raad voor samengesteld**.

Hiervan zal worden kennis gegeven aan **de Koning**, de Kamer van Volksvertegenwoordigers, de Senaat en de Conseil culturel de la Communauté culturelle française.

(Applaus op alle banken)

ROUWHULDE

DE VOORZITTER : Dames en heren, enkele weken geleden werden wij allen **pijnlijk** getroffen door de droeve tijding van het overlijden van Gouverneur en oud-collega Leo Vanackere.

Namens de Raad heb ik bij de rouwplechtigheid mijn diep leedwezen betuigd aan mevrouw Vanackere en haar kinderen.

Mag ik vandaag, ter gelegenheid van deze openingsvergadering, een ogenblik ingetogenheid vragen ter nagedachtenis van oud-Senator Vanackere, die als Secretaris en Ondervoorzitter van deze Raad een hoogstaande rol heeft vervuld in de uitbouw van het Vlaamse Cultuurparlement.

(Rechtstaand nemen de leden van de Vergadering enkele ogenblikken stilte in acht)

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

Goedkeuring van de ontwerp-agenda

DE VOORZITTER : Nu het vast Bureau is benoemd, ben ik zo vrij u, zoals aangekondigd op de ontwerp-agenda, namens dit Bureau voor te stellen de behandeling aan te vatten van de punten die op deze ontwerp-agenda voorkomen.

Is de Raad het daarmee eens ? (*Instemming*)
Aldus is besloten.

BOODSCHAPPEN

DE VOORZITTER : Dames en heren, ik doe voorlezing van de volgende boodschappen :

- bij brief van 9 oktober 1979 deelt de Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers mee dat de Kamer zich ter vergadering van 9 oktober 1979 heeft geconstitueerd ;
- bij brief van 9 oktober 1979 deelt de Voorzitter van de Senaat mee dat de Senaat zich ter vergadering van 9 oktober 1979 heeft geconstitueerd.

VOORSTELLEN VAN DECREET

Indiening en verzending

DE VOORZITTER : De volgende voorstellen van decreet werden ingediend en naar de bevoegde commissies verzonden :

Voorstel van decreet van de heer K. Poma c. s., houdende oprichting van een Nederlandstalige Jeugdraad — 80 (B.Z. 1979)-Nr. 1.
Verzonden naar de Commissie voor jeugdbeleid, permanente vorming en sport.

Voorstel van decreet van de heer K. Poma c.s. houdende wijziging van het decreet van 28 januari 1974 betreffende het Cultuurpact — 81 (B.Z. 1979)-Nr. 1.
Verzonden naar de Commissie voor het reglement.

Voorstel van decreet van de heer O. Van Den Broeck c.s. houdende wijziging van het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar — 82 (B.Z. 1979)-Nr. 1.
Verzonden naar de Commissie voor jeugdbeleid, permanente vorming en sport.

Voorstel van decreet van de heer P. De Vlies houdende erkenning van het wapen en de vlag van de gemeenten — 83 (B.Z. 1979)-Nr. 1.

Voorstel van decreet van de heer A. De Beul tot bescherming van het roerend cultureel patrimonium in privé- en overheidsbezit — 84 (B.Z. 1979)-Nr. 1.

Voorstel van decreet van de heer A. De Beul houdende oprichting van een filmproductiefonds — 85 (B.Z. 1979)-Nr. 1.

Verzonden naar de Commissie voor culturele promotie en het cultureel patrimonium.

Intrekking

DE VOORZITTER : Het volgende voorstel van decreet werd ingetrokken :

- Voorstel van decreet van de heer K. Poma c.s. houdende wijziging van het decreet van 28 januari 1974 betreffende het Cultuurpact — 60 (B.Z. 1979)-Nr. 1.

RAPPORT VAN HET REKENHOF

Indiening en verzending

DE VOORZITTER : Het volgende rapport werd ingediend en naar de bevoegde commissie verzonden :

- Rapport van het Rekenhof over de begrotingsrekening van de Culturele Zaken van de Nederlandse Cultuurgemeenschap over het jaar 1975 — 8-A (B.Z. 1979)-Nr. 1.
Verzonden naar de Commissie voor de begroting.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Indiening en vraag om spoedbehandeling

DE VOORZITTER : Dames en heren, de heren Maurits Coppieters en Poma hebben zojuist een voorstel van resolutie ingediend dat luidt als volgt :

«De Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap,

- herinnerend aan het feit dat in' de Vlaamse faciliteitengemeenten de faciliteiten steeds op uitputtende wijze werden toegepast, terwijl de faciliteiten in het Franse taalgebied nooit enige toepassing hebben gekend ;
- verwijzend naar wet van 5 juli 1979 waarbij in de schoot van de regering gemeenschaps- en gewestexecutieven werden opgericht en naar het koninklijk besluit van 6 juli 1979 houdende voorlopige organisatie van de executieven van de gemeenschappen en van de gewesten ;
- kennis genomen hebbend van de beslissing van de regering betreffende het al dan niet oprichten van een Vlaamse school te Komen ;

is de mening toegedaan dat de executieve van de Nederlandse gemeenschap en het Vlaamse gewest dringend haar invloed en macht in de schoot van de nationale regering dient aan te wenden om verdere discriminatie van de Vlamingen in grensgebieden zoals Komen te beletten ;

verzoekt derhalve de leden van de Vlaamse gemeenschapsexecutieve tussen te komen bij de Eerste Minister en de regering opdat dringend een gunstige beslissing zou worden genomen betreffende de onmiddellijke oprichting van een Vlaamse school te Komen, zonder dat dit aanleiding geeft tot enige compensatie.»
De heer Coppieters heeft het woord.

DE HEER M. COPPIETERS (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, het Reglement bepaalt dat bij de indiening van een voorstel van resolutie, in dit Reglement verkeerdelijk «ontwerp-resolutie» genoemd, de onmiddellijke behandeling eigenlijk de gewone gang van zaken is, terwijl de verzending naar de commissie moet worden gevraagd. Ik bepleit de dringende behandeling omdat inderdaad een verwijzing helemaal geen zin zou hebben. Het komt nogal vreemd voor dat wij, volwassen politici, hier samen cultuurautonomie spelen terwijl het niet eens mogelijk blijkt de meest normale rechten van onze cultuurgemeenschap te beveiligen.

Het is eveneens onzinnig bij een verwijzing naar de commissie over maanden misschien ik-wet-niet-welke-wens aan de Regering te richten omdat dan vanzelfsprekend het argument van laattijdigheid tegen de oprichting van de Vlaamse school zal worden uitgespeeld.

Wij staan hier in een zeer beschamende situatie : een volksgemeenschap die in dit land haar eigen rechten niet meer kan beveiligen.

DE HEER H. DE CR00 : Zeer juist !

DE HEER M. COPPIETERS : Ik vind dat wij om het even welke agendapunten niet kunnen aanvatten voor wij weten of de Vlaamse Executieve bereid is voor de school in Komen onmiddellijk op te komen in de schoot van de Regering. (*Applaus op de banken van de VU en van de PVV*)

DE VOORZITTER : Mijnheer Coppieters, sta mij toe uw aandacht te vestigen op een regeling die werd aanvaard in de openbare vergadering van de Cultuurraad van 6 mei 1975, ten gevolge waarvan een voorstel van resolutie tijdig — uiterlijk woensdag van de week die de openbare vergadering voorafgaat — moet worden ingediend om voor onmiddellijke behandeling in aanmerking te kunnen komen. Dit is hier niet het geval, en op die grond alleen al moet het naar de commissie worden verwezen, maar u vraagt nu de spoedbehandeling van dit voorstel van resolutie. Daarvoor moet de Raad, conform voornoemde regeling en in afwijking van het Reglement, eenparig akkoord gaan. Zo dit niet het geval is dan wordt het voorstel van resolutie verwezen naar de bevoegde commissie, waar het bij voorrang kan worden behan-

deld. Indien dit niet het geval is, zal het automatisch in chronologische volgorde gebeuren. Wij kunnen dus, om u toch enigszins tegemoet te treden, stemmen bij zitten en opstaan om te zien of de Raad eenparig akkoord is om de spoedbehandeling van dit voorstel van resolutie aan te vatten.

— *De vraag om spoedbehandeling wordt bij zitten en opstaan afgewezen.*

Verzending

DE VOORZITTER : Het voorstel van resolutie wordt naar de Commissie voor onderwijs verzonden.

Het incident is gesloten.

VRAGEN (R.v.O. art. 52)

1. Vraag van de heer M. Coppieters tot de eerste Minister over diens opmerkelijke aanwezigheid op de opening van het cultureel centrum van de Franse cultuurgemeenschap van België te Parijs en het uitblijven van een ernstig buitenlands cultuurbeleid voor de Nederlandse cultuurgemeenschap

DE VOORZITTER : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Maurits Coppieters tot de Eerste Minister over diens opmerkelijke aanwezigheid op de opening van het cultureel centrum van de Franse cultuurgemeenschap van België te Parijs en het uitblijven van een ernstig buitenlands cultuurbeleid voor de Nederlandse cultuurgemeenschap.

Op deze vraag zal namens de Eerste Minister door de Minister van de Nederlandse Gemeenschap worden geantwoord.

De heer Coppieters heeft het woord.

DE HEER M. COPPIETERS (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik weiger deze voorlezing aan te vangen zonder vooraf te protesteren tegen de afwezigheid van de Eerste Minister. De Eerste Ministers werden in de geschiedenis van deze autonome vergadering slechts viermaal gevorderd. Twee keer in het jaar 1975, één keer in het jaar 1976 en één keer in het jaar 1978. Het was alleen in 1978, toen er toevallig een vraag werd gesteld door iemand van de partij van de Eerste Minister, dat deze zich waardig heeft bevonden te verschijnen.

De openbare opinie in Vlaanderen heeft met verbazing kennis genomen van de opmerkelijke aanwezigheid van de heer Eerste Minister en van mevrouw de Minister van de Nederlandse Gemeenschap bij de opening te Parijs, op 26 september jongstleden, van de instelling met de opmerkelijke benaming «Centre culturel de la Com-

munauté française de **Belgique**» . (*Onderbrekingen*)

Uit niet gelogenstrafte persberichten blijkt dat leden van de regering tijdens die plechtigheid luidop blij hebben gegeven van hun ongenoegen over de tegenwoordigheid van hun Vlaamse collega's.

Mag ik vernemen of dit ongenoegen het gevolg was van een gebrek aan afspraken dan wel of het ook binnen de regering tot uiting is gekomen ? Mag ik tevens vernemen hoeveel de oprichting van dit cultureel centrum te Parijs aan de schatkist heeft gekost en op welke begroting(en) de middelen hiertoe werden uitgetrokken ?

Anderzijds moge ik van de Eerste Minister vernemen hoever het staat met het tot stand komen van het zogenaamd «Belgisch» huis te Amsterdam. Hoe wordt het feit verklaard dat dit huis, ondanks talloze officiële verklaringen in en buiten de Cultuurraad, nog altijd niet klaar is en de Nederlandse cultuurgemeenschap zich blijkbaar op dit terrein heeft laten voorbijsteken door de andere cultuurgemeenschap ?

Dezelfde vraag moet trouwens ook worden gesteld in verband met de vestiging van een Nederlands cultureel centrum te Rijsel, waarvoor de zo verdienstelijke organisaties pleiten die zich inspannen voor de studie en de bevordering van het Nederlands in Frans-Vlaanderen. Ook in dit opzicht werden in deze Hoge Vergadering en op de Waregemse cultuurdagen reeds veel mooie verklaringen en beloften afgelegd die nog steeds niet werden waargemaakt ?

Was het in die omstandigheden vanwege de Vlaamse Eerste Minister en vanwege zijn collega van de Nederlandse gemeenschap niet wijzer geweest te Parijs weg te blijven ? Zou dat niet tactvoller geweest zijn tegenover de Vlamingen die zich terecht bezorgd maken over het uitblijven van een ernstig buitenlands cultuurbeleid vanwege onze cultuurgemeenschap ?

Men moet inderdaad vaststellen dat onze bevoegdheid inzake internationale culturele betrekkingen negen jaar na het tot stand komen van de culturele autonomie en ondanks de wet van 20 januari 1978, nog altijd dode letter blijft.

Hoelang moeten wij nog wachten op een beleidsnota buitenlandse cultuurpolitiek met een duidelijke visie op het beleid dat onze gemeenschap zal voeren inzake culturele verdragen, multilaterale culturele samenwerking, uitwisseling van professoren en studenten, ontwikkelings samenwerking en de problematiek van de gastarbeid ?

Mogen wij ten slotte vernemen wanneer het ontwerp van decreet betreffende het commissariaat-generaal voor het buitenlandse cultuurbeleid van de Nederlandse cultuurgemeenschap zal worden ingediend ? Mogen wij ook horen welke politieke en juridische overwegingen de indiening van dit ont-

werp steeds weer op de lange baan geschoven hebben, respectievelijk schuiven ?

DE VOORZITTER : De Minister van de Nederlandse Gemeenschap, die namens de Eerste Minister antwoordt, heeft het woord.

MEVROUW R. DE BACKER-VAN OCKEN, Minister van de Nederlandse Gemeenschap (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in antwoord op de eerste vraag, kan ik het geachte lid, namens de heer Eerste Minister antwoorden dat over zijn aanwezigheid op de opening van het cultureel centrum van de Franse cultuurgemeenschap van België te Parijs geen overleg heeft plaats gevonden binnen de regering.

De heer Eerste Minister heeft de uitnodiging die tot hem was gericht door de Voorzitter van de vereniging die het beheer van het cultureel centrum waarneemt, aanvaard.

Wat de overige vragen van het geachte lid betreft, deze richten zich tot de Minister van de Nederlandse Gemeenschap. Ik kan hem dan ook het volgende meedelen :

Wat betreft het cultureel centrum van de Nederlandse gemeenschap van België, «De Brakke Grond» in Amsterdam, werd door de stad Amsterdam op 28 maart 1978 de bouwvergunning voor het cultureel centrum afgeleverd.

Het zal het geachte lid, inmiddels wel bekend zijn dat wij voor ons project niet de gemakkelijkste weg hebben gekozen, maar integendeel onze plannen hebben willen inschakelen in een globaal project van stadskernvernieuwing.

Na het opmaken van de uitvoeringsplannen kon reeds in oktober de eerste paal worden geheid. Reeds op 9 juli 1979 werd de «mei gestoken» wat betekent dat voor de bibliotheek-conferentiezaal, tentoonstellingszaal en cafetaria de ruwbouw werd beëindigd. Voor deze gedeelten zal dan ook omstreeks 1 mei 1980 de binnenafwerking klaar zijn.

Wat het theater betreft : hier konden de werken slechts worden aangevat na het afsluiten van het voorbije seizoen, met name in juni 1979. Het theater zal klaar zijn voor het komende seizoen namelijk '80-'81.

Uit dit overzicht moge blijken dat zodra de bouwvergunning was afgeleverd, niet werd gedraald, maar dat onmiddellijk alles in het werk is gezet opdat het centrum in 1980 zijn deuren zou kunnen openen. De symboliek hiervan zal het geachte lid zeker niet ontgaan.

Wat het cultureel centrum van de Nederlandse Gemeenschap in Rijsel betreft, ik kan het geachte lid meedelen dat mijn verklaring op de Frans-Vlaamse Cultuurdagen dateert van 23 september jongstleden. De scherpste critici zullen moeten toegeven dat drie weken een zeer korte tijd is om een cultureel centrum uit de grond te stampen.

Ik wil echter daarover de discussie niet voeren en het alleen hebben over objectieve gegevens. De kredieten voor de aankoop van een cultureel centrum in Rijsel werden voorzien in 1979.

De Executieve van de Nederlandse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest heeft tijdens haar laatste vergadering vóór de vakantie haar principieel akkoord gegeven met de oprichting van een dergelijk centrum.

Ondertussen werden de noodzakelijke contacten met de stad Rijsel, het Frans Ministerie van Cultuur en het Ministerie van Buitenlandse Zaken genomen. Verschillende panden werden bezocht, teneinde ze op hun geschiktheid voor een dergelijke functie, te onderzoeken.

Ik heb thans aan de Minister van Buitenlandse Zaken gevraagd, de Belgische Ambassade in Parijs samen met de Belgische Consul-Generaal te Rijsel, te gelasten met de aankoop van een geschikt pand.

Het ontwerp van decreet betreffende de oprichting van het Commissariaat-generaal voor Internationale Culturele Betrekkingen werd vóór de vakantie door de Ministerraad goedgekeurd. Nadien werd het advies van de Raad van State ingewonnen, dat einde september werd verstrekt.

De tekst van het ontwerp wordt thans aangepast aan de bemerkingen van de Raad van State en zal tijdens een van de eerste bijeenkomsten van de Ministerraad opnieuw worden besproken. Er kan hierover een fundamenteel debat worden gehouden.

Het zal het geachte lid niet ontgaan zijn dat ik in februari 1978 een nota heb voorgebracht in de bevoegde commissie van de Cultuurraad, over de wijze waarop mijns inziens uitvoering diende gegeven aan de wet van 20 januari 1978, over de organisatie van de vormen van internationale culturele samenwerking.

Ik heb daarin fundamentele problemen aangeraakt : om er slechts twee te noemen : de wijze waarop de Nederlandse Cultuurraad diende te worden betrokken bij het sluiten van de culturele akkoorden en de inhoud die aan de programma's van de culturele akkoorden diende te worden gegeven.

Ik heb toen zeer concrete voorstellen geformuleerd, waaromtrent de bevoegde commissie van de Cultuurraad een debat heeft ingezet. Voor zover mij bekend is dit debat niet beëindigd.

Ik neem aan dat de bevoegde commissie zal beslissen of zij het debat in deze zitting wenst verder te zetten.

Ik zal mijnerzijds bij de bespreking van het ontwerp van decreet tot oprichting van een Commissariaat-generaal mijn buitenlands cultureel beleid grondig toelichten.

DE VOORZITTER : Het incident is gesloten.

2. Vraag van de heer A. De Beul tot de Minister van de Nederlandse Gemeenschap over de vernieuwing van de centrale commissie bij de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen

DE VOORZITTER : Dames en heren, aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Beul tot de Minister van de Nederlandse **Gemeenschap** over de vernieuwing van de centrale commissie bij de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen.

De heer De Beul heeft het woord.

DE HEER A. DE BEUL (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Minister, de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen, Nederlandse sectie, bestaat uit een centrale commissie en provinciale commissies. De ambtstermijn van de huidige leden van de centrale commissie is sedert 24 september 1978 verstreken.

In feite hadden de nieuwe leden van de centrale commissie reeds een jaar geleden moeten benoemd zijn.

Graag vernam ik van de geachte Minister waarom deze benoemingen tot op heden nog niet gebeurd zijn.

Tevens wens ik te vernemen wanneer mevrouw de Minister uiteindelijk denkt over te gaan tot de nieuwe samenstelling van de centrale commissie van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen.

DE VOORZITTER : De Minister van de Nederlandse Gemeenschap heeft het woord.

MEVROUW R. DE BACKER-VAN OCKEN, Minister van de Nederlandse Gemeenschap (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, hierbij heb ik de eer het geachte lid mee te delen dat door de val van de regering in 1978 en de langdurige regeringscrisis de benoeming van de nieuwe leden van de centrale commissie is verlaat.

Momenteel is het KB in redactie, zodat de benoeming van de nieuwe leden eerlang mag verwacht worden.

DE VOORZITTER : Het incident is gesloten.

3. Vraag van de heer A. De Beul tot de Minister van de Nederlandse Gemeenschap over de samenstelling van de Raad van Advies voor Musea

DE VOORZITTER : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Beul tot de Minister van de Nederlandse Gemeenschap over de sa-

menstelling van de Raad van Advies voor Musea. De heer De Beul heeft het woord.

DE HEER A. DE BEUL (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het decreet van 19 december 1977 houdende oprichting van een Raad van Advies voor Musea verscheen op 18 januari 1978 in het Belgisch Staatsblad.

Tot op heden werd deze adviesraad nog niet samengesteld.

Graag vernam ik van de geachte Minister waarom na meer dan anderhalf jaar nog niet tot de samenstelling van de Raad van Advies voor Musea is overgegaan.

Tevens wens ik te vernemen wanneer mevrouw de Minister uiteindelijk bedoelde adviesraad zal samenstellen.

DE VOORZITTER : Mevrouw De Backer-Van Ocken, Minister van de Nederlandse Gemeenschap, heeft het woord.

MEVROUW R. DE BACKER-VAN OCKEN, Minister van de Nederlandse Gemeenschap (*op de tribune*) : Dames en heren, in antwoord op zijn vraag heb ik hierbij de eer het geachte lid mee te delen dat het akkoord van de Minister van het Openbaar Ambt met het ontwerp van KB dat de samenstelling en de werking van de Raad van Advies voor de Musea regelt, mij gisteren werd overgemaakt.

Het KB ligt thans ter ondertekening van het Staatshoofd.

Ik hoop dat de Raad van Advies voor de Musea nog vóór 1 november eerstkomende zal kunnen worden geïnstalleerd.

DE VOORZITTER : Het incident is gesloten.

4. Vraag van de heer A. De Beul tot de Minister van de Nederlandse Gemeenschap over de bij het organiseren van een recent seminarie scenario-schrijven gevolgde werkwijze

DE VOORZITTER : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Beul tot de Minister van de Nederlandse Gemeenschap over de bij het organiseren van een recent seminarie scenario-schrijven gevolgde werkwijze.

De heer De Beul heeft het woord.

DE HEER A. DE BEUL (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, door het Bestuur voor Kunst en Kunstonderwijs, Dienst Culturele Film, werd van 9 juli tot 17 augustus 1979 in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel een seminarie scenario-schrijven georganiseerd in samenwerking met het American Film Institute. Uit de 154 kandidaat-deelnemers voor dit semina-

rie werden uiteindelijk 33 actieve deelnemers geselecteerd. Opvallend hierbij was dat 30 % van de geselecteerden Franstalig was, wat in het geheel niet overeenstemt met de kleine minoriteit Franstalige kandidaat-deelnemers.

Graag vernam ik van mevrouw de Minister hoe zij dit hoog percentage Franstalige deelnemers kan verantwoorden, gelet op het feit dat de kosten voor het seminarie gedragen werden door Nederlandse Cultuur en tal van Nederlandstalige niet konden geselecteerd worden.

In bijkomende orde wens ik te vernemen of het departement van Franse Cultuur dan ook voor 1/3 zal tussenkomen in de vrij hoge uitgaven die voor kwestieus seminarie werden gemaakt.

DE VOORZITTER : Mevrouw De Backer-Van Ocken, Minister van de Nederlandse Gemeenschap, heeft het woord.

MEVROUW R. DE BACKER-VAN OCKEN, Minister van de Nederlandse Gemeenschap (*op de tribune*) : Dames en heren, ik had reeds eerder de gelegenheid, namelijk naar aanleiding van een schriftelijke vraag, de vragen die door het geachte lid zijn gesteld, in verband met het seminarie scenario-schrijven dat tijdens de jongste vakantie maanden met medewerking van mijn departement werd georganiseerd, te beantwoorden.

Ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat over de organisatie van dit seminarie eenzijdige, om niet te zeggen onjuiste inlichtingen zijn verstrekt.

Het is zo dat in voorbereiding op dit seminarie, namelijk op 29 juni jongstleden een informatiedag werd gehouden, waarop zeer duidelijk aan de kandidaten-deelnemers werd gezegd dat een grondige kennis van het Engels was vereist om het seminarie te kunnen volgen. Uiteindelijk voelden zich 66 van de 155 kandidaten geschikt om deel te nemen. In functie van de beschikbare tijd oordeelden de docenten om zo efficiënt mogelijk te kunnen werken, dat hoogstens 35 deelnemers het «workshop-systeem» zouden mogen volgen. Derhalve gebeurde op basis van een interview een selectie van 33 kandidaten.

Tot deze 33 gegadigden behoorden 3 franstaligen, onder wie de Voorzitter van de Belgische Vereniging van Film- en Televisieauteurs, initiatiefnemers van het seminarie. Terloops zij hier bijvoorbeeld gezegd dat het hier gaat om een succesvol Franstalig realisator die voor zijn produkties geregeld een beroep doet op Nederlandstaligen.

Later heeft één van deze Franstaligen overigens het seminarie verlaten zodat er slechts 2 overbleven.

Ik zou er in dit verband toch willen op wijzen, dat dit seminarie een uniek initiatief is, enig niet alleen voor Vlaanderen, maar ook voor West-Europa. Personen uit de filmwereld, scenaristen en ook auteurs die aan dit seminarie hebben deelgeno-

men, hebben unaniem gunstig op dit initiatief gereageerd.

Ik heb er hoegenaamd geen bezwaar tegen dat aan dit seminarie bijvoorbeeld Franstaligen of Nederlanders deelnemen van het ogenblik dat deze deelneming tot redelijke proporties is herleid.

Hetgeen hier zeer duidelijk het geval was. Ik geloof namelijk niet dat welke kunstuiting ook zich kan veroorloven zich op te sluiten binnen eigen enge grenzen, in de waan dat zij van anderen niet meer te leren heeft of dat anderen haar niets te bieden hebben.

Ter informatie kan ik hier nog aan toevoegen dat er contacten zijn tussen mijn departement en de vereniging van Film- en Televisie-auteurs om de mogelijkheid te onderzoeken, om op basis van het materiaal verstrekt door de docenten van het American Film Institute, een nieuwe uitgave van dit seminarie — in het Nederlands ditmaal — te organiseren.

DE VOORZITTER : Het incident is gesloten.

WERKINGSBEGROTING VAN DE RAAD

Beraadslaging en aanneming

DE VOORZITTER : Aan de orde zijn :

1. de rekening van de Raad voor het begrotingsjaar 1978,
2. de begroting van de Raad voor het begrotingsjaar 1979.

De bespreking is geopend.

De heer Olivier, verslaggever, heeft het woord.

DE HEER M. OLIVIER (op de *tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouwen en heren Ministers, waarde collega's, het ontwerp van begroting van de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap voor het begrotingsjaar 1979 werd door uw Bureau uitgewerkt en wordt in zijn naam aan de Raad ter aanneming voorgelegd.

Het krediet van 70.000.000 frank dat ter beschikking van de Cultuurraad wordt gesteld, is uitgetrokken op de begroting van Dotatiën, zoals de kredieten voor Kamer en Senaat, en dit onder een afzonderlijke sectie IV, artikel 01.32.

Het krediet van 12.000.000 frank dat ter beschikking van de Vlaamse Gewestraad wordt gesteld, is uitgetrokken op de begroting van de Vlaamse gewestelijke aangelegenheden, artikel 01 .01 .

Uw Bureau besloot, gelet op de in de regeringsverklaring voorziene asymmetrische staatshervorming met langs Vlaamse zijde de samensmelting van Cultuurraad en Vlaamse Gewestraad, de beide kredieten samen te voegen.

Uw Bureau vroeg dan ook de heer Minister van de Begroting dit globale krediet van 82.000.000 frank, reeds in 1979, op te nemen in de begroting der

Dotatiën ; zodoende zou er geen afzonderlijk krediet voor de Vlaamse Gewestraad meer voorkomen op de begroting van de Vlaamse gewestelijke aangelegenheden.

Voor het begrotingsjaar 1979 stelde uw Bureau zich tevreden met een globale stijging van de kredieten met slechts 6,8 % aangezien het globaal krediet steeg van 76.760.000 frank voor 1978 tot 82.000.000 frank voor het begrotingsjaar 1979.

De rekening van het begrotingsjaar 1978 werd, net zoals vorige jaren, nagekeken en geïllustreerd door de daartoe door het Bureau aangewezen Secretarissen, die in hun taak werden bijgestaan door een afgevaardigde van het Rekenhof.

Wat de begroting voor het begrotingsjaar 1979 betreft, gelet op de matige stijging van de globale begroting van de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap met 6,8 % zijn de verschillen met de begroting 1978 beperkt ; zij worden hierna bondig toegelicht.

Het totaal van de personeelsuitgaven stijgt met 8,5 %.

— Slechts de helft van deze stijging komt op rekening van het vast personeelskader waarvan de uitgaven slechts met 4,5 % stijgen : afgezien van de indexeringswijzen en de binnen de vlakke loopbaan voorziene bevordering van personeelsleden, werden geen nieuwe sociale voordelen voorzien.

Het krediet van de tussenkomst van de Raad in de maaltijden van het personeel werd overgebracht naar littera H waar dit onderdeel beter thuis hoort.

— De stijging van de uitgaven voor de tijdelijke en gelegenheidsmedewerkers met 43 % is het gevolg van een verhoogd ritme van openbare vergaderingen dat wordt verwacht en de uitbreiding van bepaalde diensten.

Ik wil nog wijzen op de gunstige weerslag van de toewijzing van de beperkte aanbesteding van de drukwerken van de Raad, zodat het sedert 1976 aangevraagd krediet **ongewijzigd** kan worden overgenomen in 1979.

De kredieten van de overige posten werden op basis van de ervaring van het vorige begrotingsjaar en rekening houdend met de weerslag van een aantal Bureaubeslissingen aangepast.

Wat de buitengewone begroting 1979 betreft, de kredieten van de buitengewone begroting bestaan uit de batige saldi van alle vorige dienstjaren die telkens naar de buitengewone dienst werden overgebracht en waarmede, tijdens de begrotingsjaren 1975 en 1976, de verbouwingswerken voor de huisvesting van het Secretariaat van de Raad werden bekostigd.

De kredieten op de buitengewone begroting 1979 kunnen dus ook voor verdere investeringsuitgaven van het Secretariaat worden aangewend.

Tot zover, mijnheer de Voorzitter, mevrouwen en heren Ministers, geachte collega's, de rekening van de Raad voor het begrotingsjaar 1978, de begroting voor 1979 en de buitengewone begroting. Wij durven vragen deze goed te keuren.

(Applaus bij de leden van de meerderheid)

DE VOORZITTER : Daar niemand het woord vraagt, verklaar ik de bespreking voor gesloten. Er is geen enkel voorstel tot wijziging van de litera's van de begroting ingekomen ; ik meen te mogen constateren dat de rekening 1978 en de werkingsbegroting 1979 van de Raad eenparig zijn aangenomen. *(Instemming)*

VRAAG OM UITLEG (R.v.O. art. 49)

Vraag om uitleg van de heer K. Poma tot de Minister van Nationale Opvoeding over de discriminatie waarvan de liberale ideologie bij het beheer van het universitair onderwijs het slachtoffer is

DE VOORZITTER : Dames en heren, aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Poma tot de Minister van Nationale Opvoeding over de discriminatie waarvan de liberale ideologie bij het beheer van het universitair onderwijs het slachtoffer is.

De heer Poma heeft het woord.

DE HEER K. POMA *(op de tribune)* : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, in 1970 heeft de grondwetgever het nodig geacht via een nieuw artikel 6bis als algemeen beginsel in onze grondwet te poneren dat iedere discriminatie verboden is, vermits er Cultuurraden met normatieve bevoegdheid bestaan.

Voor de aangelegenheden die zoals voordien duidelijk onder het nationaal parlement ressorteren, waar er een feitelijk evenwicht is tussen de verschillende ideologische en filosofische strekkingen, zou een aan de minderheden verleende waarborg misschien ietwat overbodig lijken. Zodra echter een deel van de normgevendende bevoegdheid gaat berusten bij de Cultuurraden — hetgeen in casu het geval is — is in Vlaanderen dergelijk evenwicht onbestaande, zodat een bijzondere bescherming zich opdringt. Met andere woorden, de grondwetgever heeft niet uitdrukkelijk voorgeschreven dat een wet of decreet moet worden aangenomen waarbij waarborgen worden verleend, maar het nationaal parlement en de Cultuurraden de verplichting opgelegd alle maatregelen te treffen die nodig mochten zijn om de rechten en vrijheden van ideologische en filosofische minderheden te garanderen. De tekst van de grondwet, artikel 6bis wijst immers duidelijk op

het niet-limitatief karakter van wet of decreet ; de woorden «onder meer» stellen duidelijk dat de ideologische en filosofische minderheden in ieder geval, zelfs zonder specifieke wet of decreet, maar op basis van het grondwettelijk principe zelf moeten worden beschermd.

Alhoewel nu bijvoorbeeld de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt inzake enkele zeer specifieke culturele aangelegenheden reeds een grote stap voorwaarts was in de richting van meer georganiseerde verdraagzaamheid, kan nochtans niet worden ontkend dat juridische waarborgen, zelfs grondwettelijke, ten bate van minderheden op zichzelf helaas weinig betekenis hebben als ze niet geschraagd worden door de wil van de overheid om een open pluralistische maatschappij op te bouwen, waarin verdraagzaamheid en eerbied voor elkaars mening primeren.

Wat nu het beheer van de universiteiten binnen de Nederlandse cultuurgemeenschap betreft, spreekt het vanzelf dat ook hier de overheid — in casu de regering en de Minister van Nationale Opvoeding als vertegenwoordiger van deze regering — maatregelen moet treffen om de rechten en vrijheden van de ideologische minderheden te waarborgen. Het liberalisme — zoals elke politieke leer — heeft verschillende facetten : een politiek, een economisch en een ideologisch facet.

Vindt men voorstanders van een politiek en een economisch liberalisme in meer dan één partij, dan wordt de ideologische opvatting van het liberalisme slechts door de PVV verdedigd.

Niemand zal betwisten dat het universitair onderwijs een materie is waar duidelijk de ideologische en filosofische minderheden moeten worden beschermd.

De bevoegdheid ervan behoort voor een groot gedeelte tot de bevoegdheid van het nationaal parlement, voor een ander gedeelte tot deze van de Cultuurraad. Daarenboven is zowel op het nationaal als op het regionaal vlak de Minister van Nationale Opvoeding belast met de uitvoering van de wetten en decreten ter zake.

Het beheer van het universitair onderwijs, voor zover de Minister van Nationale Opvoeding hier tussenbeide komt, zou bijgevolg moeten getuigen van een pluralistische opvatting. En dit is geenszins het geval !

Wanneer wij ons beperken tot de rijksinstellingen : Rijksuniversiteit Gent, Rijksuniversitair Centrum Antwerpen, Limburgs Universitair Centrum, en de universitaire instelling Antwerpen die met het rijk «geassimileerd» statuut heeft, dan komen wij tot de volgende onthutsende vaststellingen.

Voor de RUG, het RUCA, de UIA en het Limburgs Universitair Centrum zijn alle topfuncties met andere woorden, rector, voorzitter van de

raad van beheer, regeringscommissaris, administrateur en inspecteur van financiën volledig in handen van de twee grootste ideologische strekkingen.

Kortom, deze ongeveer twintig belangrijke beheersfuncties, die alle rechtstreeks of onrechtstreeks door de Minister van Nationale Opvoeding worden aangewezen, worden broederlijk verdeeld tussen de christelijke en socialistische ideologie, met uitsluiting van de liberale en, hoeft het gezegd, eveneens van de volksnationale ideologie.

De toestand wordt nog ernstiger, wanneer wij voor de vrije universiteiten, zoals de VUB, de KUL en de UFSIA de door de Minister van Nationale Opvoeding aangewezen personen, in acht nemen. Ook hier komen regeringscommissaris en inspecteur van financiën niet uit de liberale hoek.

Dit impliceert dat op 26 te begeven belangrijke beheersfuncties er een mooie verdeling tussen socialistische en christelijke ideologie heeft plaatsgegrepen, terwijl in deze uiterst belangrijke sector van ons cultureel leven de liberale ideologie geenszins is vertegenwoordigd. De huidige oppositiepartijen kunnen zich met enkele kruimeltjes tevreden stellen. Voor de liberale ideologie zijn dit het ondervoorzitterschap van het UIA en het secretariaat van het coördinatiecomité van de drie Antwerpse universitaire instellingen, voor zover er van samenwerking — ik onderstreep het woord «samenwerking» — onder deze instellingen sprake kan zijn. .

Misschien denken CVP en BSP dat de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd zijn, zo de strekkingen die zij vertegenwoordigen aan bod komen.

Maar de grondwettelijke waarborgen in zulke zin interpreteren, zou een lachertje zijn, indien het allemaal niet zo pijnlijk ware. Neen, het is duidelijk de bedoeling van de grondwetgever geweest al de ideologische strekkingen en zeker de minderheden afdoende waarborgen te laten geven.

Deze flagrante culturele discriminatie — ik durf zelfs stellen culturele, vermits onderwijs toch de culturele materie bij uitstek is — is des te onrechtvaardiger wanneer men bedenkt dat sinds de laatste wetgevende verkiezingen de samenstelling van de Cultuurraden zeer grondig is gewijzigd, en zeker wat de liberale ideologie betreft.

Het gaat hier dus overduidelijk om een bijzonder scherpe discriminatie.

Wij vragen bijgevolg dat de regering ogenblikkelijk overgaat tot het herstel van deze onrechtvaardigheid .

Wij weten dat het zeer delicaat zou zijn over te gaan tot bepaalde wijzigingen, zoals bijvoorbeeld deze van rector, maar voor de meeste posten zijn wijzigingen in de zin van bescherming van de minderheden op elk ogenblik mogelijk.

Mijnheer de Minister, wij zullen aandachtig, zoals altijd naar uw antwoord luisteren. Maar indien u

ons zegt dat u niets kan, of wil, of mag wijzigen, indien u de discriminatie die sinds enkele jaren systematisch wordt geschapen, handhaaft om u uitsluitend om CVP- en BSP-kandidaten te bekommeren, met uitsluiting van de andersdenkenden, dan weten wij hoe CVP en BSP de culturele autonomie in Vlaanderen toepassen, namelijk door het toepassen van een compromis tussen beide, met de bedoeling de rest te onderdrukken ! Dit wordt dan een belangrijke test case of, beter gezegd, het uur van de waarheid. Want het gaat hier niet meer om de uitvoering van een **of ander** decreet, zelfs niet om de toepassing van het Cultuurpact, maar het gaat hier om het wezen zelf van de culturele autonomie in Vlaanderen. Niet alleen nu, maar uiteraard ook in de toekomst !

DE VOORZITTER : Gaan de Raad en de Minister **ermede** akkoord dat de heer Desaeyere, in afwijking van het Reglement, nu het woord **voert** ? (*Instemming*)

De heer Desaeyere heeft het woord.

DE HEER W. DESAEYERE (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, het probleem van de verdraagzaamheid en de eerbied voor de minderheden is zeker een zeer ingewikkeld probleem dat wij niet mogen onderschatten. Er is nu eenmaal de grote moeilijkheid dat mensen ondeelbaar zijn én dat er altijd op een bepaald ogenblik een keuze moet worden gemaakt.

Ik meen nochtans dat elk systeem, hoe men het ook opstelt, aan enkele fundamentele principes moet beantwoorden.

Ter gelegenheid van deze vraag wens ik deze principes even in herinnering te brengen. Naar mijn mening moet een werkelijk verdraagzaam systeem aan drie principes beantwoorden, met name dient er rekening te worden gehouden met drie limieten : een onderlimiet, een bovenlimiet, en een gecumuleerde limiet.

Ten eerste de onderlimiet. Ieder belangrijke fractie moet minstens één vertegenwoordiger hebben. Het gaat niet op dat bepaalde belangrijke groepen niet vertegenwoordigd zijn in de instellingen die onder toepassing van het Cultuurpact vallen.”

Ten tweede, wens ik ook uw aandacht te vragen voor de volgende begrenzing, met name de bovenlimiet. Gelijk welk stelsel van evenredige vertegenwoordiging mag er niet toe leiden dat een bepaalde partij of groep die in het kiezerskorps respectievelijk in het Parlement geen absolute meerderheid heeft, een absolute meerderheid zou krijgen in gelijk welke raad, commissie, raad van beheer of andere beheers- of adviesorganen.

Ten derde, de accumulatielimiet, namelijk het gevaar van de getrapte en steeds verder gaande concentratie.

Volgens deze regeling mag de sterkte van een groep bij de hogere niveaus nooit hoger zijn dan bij de lagere niveaus, anders loopt men het gevaar, door stelselmatige verdergaande concentratie, uiteindelijk een bepaalde groep een absolute meerderheid te bezorgen die niet overeenkomt met de democratische wil van de bevolking. Ik meen dat zo vlug mogelijk het stelsel-D'Hondt zodanig moet worden aangepast en zelfs verworpen om aan deze drie fundamentele pluralistische beginselen tegemoet te komen. Ik zou in dit verband de Raad willen herinneren aan een onrechtvaardigheid die bijvoorbeeld op dit ogenblik heerst in de Nationale Cultuurpactcommissie.

Wij hebben 221 leden in de Cultuurraad en er zijn 13 leden in de Cultuurpactcommissie, wat ertoe leidt dat men 17 stemmen nodig heeft om één zetel te bekomen. Indien wij de verschillende groepen door 17 delen dan bemerken wij dat de CVP met 108 à 107 6 à 5 stemmen over heeft, de BSP 13 en VU 8. Indien wij de coëfficiënten uitrekenen, dan stellen wij vast dat bij een werkelijk pluralistische vertegenwoordiging, bij een werkelijke verdraagzaamheid, zowel BSP als VU, in de Nationale Cultuurpactcommissie een zetel meer zouden hebben.

Ik vind dat onze Raad zo vlug mogelijk alles in het werk zou moeten stellen om aan deze onrechtvaardigheden een einde te maken. Pas dan zullen wij werkelijk naar een federale Staat kunnen toegroeien, want de afkeer van sommige personen voor een Vlaanderen dat dictatoriaal zou worden bestuurd door slechts twee groepen, is al te begrijpelijk.

(Applaus bij de leden van de VU)

DE VOORZITTER : De Minister van Nationale Opvoeding heeft het woord.

DE HEER J. RAMAEKERS, Minister van Nationale Opvoeding (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in de door de heer Poma genoemde universitaire instellingen worden de rectoren aangewezen door verkiezing, waarbij maximum vier kandidaten worden voorgedragen. Aan de Rijksuniversiteit Gent werd de tweede kandidaat benoemd, de eerste kandidaat behoorde niet tot de PVV-strekking. In het RUC werd de eerste kandidaat benoemd. In UIA werd slechts één kandidaat voorgedragen ; deze werd benoemd. In het Limburgs Universitair Centrum wordt de rector benoemd door de raad van beheer. Wat het voorzitterschap van de raden van beheer betreft, kan ik u zeggen dat in de rijksuniversiteiten de rector tevens voorzitter is van de raad van beheer.

Voor UIA — en dit weet u zeer goed — is er zoals voorgeschreven in de commentaar bij de wet die deze instelling heeft opgericht, een filosofisch

evenwicht bereikt tussen de ambten van voorzitter, rector, ondervoorzitter en vice-rector.

In het Limburgs Universitair Centrum worden de voorzitter en de ondervoorzitter aangewezen en benoemd door de raad van beheer, behoudens verzet van de commissie voor toezicht.

U kunt dus vaststellen dat, wat de raden van beheer betreft, de Minister in feite geen enkele invloed noch macht heeft.

De administrateurs van RUG en RUC worden benoemd telkens na voordracht door de raad van beheer van één enkele kandidaat. Dus ook hier heeft de Minister geen keuze.

Bij VUB, KUL en UFSIA worden geen personen toegevoegd. Wel wordt een regeringsafgevaardigde benoemd die instaat voor het toezicht op en de controle van de universitaire instelling. Zij waken erover dat de beheersorganen geen beslissingen nemen die strijdig zijn met de wetten en de besluiten of die de financies van de instelling in gevaar brengen. Zoals de regeringscommissarissen bij de rijksuniversiteiten hebben deze personen geen beheersopdracht.

Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, het verwondert me dat de heer Poma zolang gewacht heeft en eerst nu zijn klachten komt uiten in verband met de bescherming van de minderheden. Mijnheer Poma, ik heb uw stem niet gehoord tijdens de drie jaar dat een PVV-minister het Ministerie van Nationale Opvoeding beheerde.

DE HEER K. POMA : Ik kon toch mijn collega niet interpellieren. Als lid van de regering mag ik mijn eigen ministers niet interpellieren.

DE HEER RAMAEKERS, Minister van Nationale Opvoeding : Uw eigen ministers mogen dus fouten begaan en minderheden, vertrappen. Slechts als er een ander minister is, gaat u interpellieren.

DE HEER K. POMA : Ik kon dit in de Ministerraad brengen.

DE HEER RAMAEKERS, Minister van Nationale Opvoeding : Wellicht meent u dat er andere methoden moeten komen om rectoren aan te stellen. Wellicht wenst u andere methoden voor de verkiezing van de raden van beheer. Mij goed. Ik raad u echter aan u eerst te wenden tot de universitaire gemeenschap eer u met een voorstel voor de dag komt.

Uiteindelijk stelt men in die milieus toch een zekere onafhankelijkheid tegenover alle politieke partijen op prijs. Zoals de toestand er op dit ogenblik uitziet, tracht ik overall de minderheden te beschermen. Ik vindt het spijtig, mijnheer Poma, dat u op het ogenblik dat ik bereid ben — en dat weet u — om in Antwerpen maatregelen te treffen om aan uw partij de gelegenheid te geven «wat

meer invloed te hebben» en nadat ik toegevingen heb gedaan en die openbaar heb gemaakt, dat u mij interpeleert.

Tenslotte is het niet dank zij uw vraag om uitleg dat ik de toestand in Antwerpen tracht te verbeteren, trouwens niet alleen voor uw partij maar ook voor de Volksunie. Wij hebben ons daartoe verbonden. Dit zal gebeuren omdat de Minister het wil en niet omdat de heer Poma mij heeft geïnterpelleerd.

(Applaus op de banken van de meerderheid)

DE VOORZITTER : De heer Poma heeft het woord.

DE HEER POMA *(op de tribune)* : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mag ik er de Minister op wijzen dat ik in mijn vraag om uitleg niet gesproken heb over de toestanden in Antwerpen. Het ging over de hoogste bestuursfuncties van de verschillende universiteiten en niet over de samenstelling van de raden van beheer. Ten tweede heb ik gezegd dat het zeer moeilijk zal zijn voor de rectoren die verkozen worden. Ik ga niet volledig akkoord met de Minister, wanneer hij zegt dat de regeringscommissaris niet tussenbeide komt in het beheer van een universiteit. Hij komt niet rechtstreeks tussenbeide, maar hij kan op alle mogelijke wijzen beslissingen van de raad van beheer blokkeren, zodanig dat ze moeten herzien worden. Hij heeft wel een zeer belangrijke rol in het beheer van de universiteit, ook al is hij geen lid van de raad van beheer. Hij zit daar als commissaris, als controleur met een zeer zware opdracht.

In alle universiteiten kan hij bepaalde beheersdaden in één of andere richting ombuigen.

DE VOORZITTER : De heer Ramaekers, Minister van Nationale Opvoeding, heeft het woord.

DE HEER J. RAMAEKERS, Minister van Nationale Opvoeding : De regeringscommissarissen in functie zijn dezelfde als toen de heer De Croo Minister van Nationale Opvoeding was..

DE VOORZITTER : Mijnheer Desaeyere, het spijt mij dat ik u volgens het Reglement niet meer het woord kan geven.
Het incident is gesloten.

.VOORSTELVANDECREET

Indiening en verzending

DE VOORZITTER : Dames en heren, door mevrouw De Loore-Raeymaekers werd een voorstel van decreet ingediend houdende instelling van een jaarlijkse staatsprijs voor vertaling van Nederlandse letterkunde — 87 (1979- 1980) - Nr. 1.

Het wordt verzonden naar de Commissie voor taalwetgeving en taalbescherming.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

DE VOORZITTER : Dames en heren, wij zijn aan het einde van onze werkzaamheden voor vandaag gekomen.

De volgende openbare vergadering heeft normaliter plaats op dinsdag 6 november 1979.

Ik stel voor het bepalen van uur en agenda aan het Bureau en uw Voorzitter over te laten.

(Instemming)

De vergadering is gesloten.

— *De vergadering wordt gesloten om 16.20 uur.*

SCHRIFTELIJKE VRAGEN (R.v.O. art. 51)

Indiening

Schriftelijke vragen werden ingediend door : de heren M. Capoen, J. Caudron, W. Claeys, A. De Beul, W. De Clercq, H. De Croo, A. De Rore, G. De Rouck, J. De Seranno, E. Desutter, mejuffrouw G. Devos, de heren J. Gabriels, W. Jorissen, W. Kuijpers, A. Laridon, K. Poma, J. Somers, W. Seeuws, J. Valkeniers, J. Van Elewycq, F. Willockx.

VERZOEKSCHRIFTEN

Indiening en verzending

De volgende verzoekschriften werden ingediend en naar de bevoegde commissies verzonden :

- Verzoekschrift d.d. 5 mei 1979 van de heer L. Baret over het BRT-beleid t.o.v. hetlichte muziekgenre van eigen bodem.
- Verzoekschrift d.d. 6 mei 1979 van de heer Vermaelen over hetzelfde onderwerp.
- Verzoekschrift d.d. 7 mei 1979 van de heer J. Verest over hetzelfde onderwerp.
- Verzoekschrift d.d. 9 mei 1979 van de heer E. Wieme (ANV) over hetzelfde onderwerp.
- Verzoekschrift d.d. 10 mei 1979 van de heer W. Van der Avert over hetzelfde onderwerp.
- Verzoekschrift d.d. 20 mei 1979 van de heer R. Kenis over hetzelfde onderwerp.
- Verzoekschrift d.d. 25 mei 1979 van de heer L. Baret over hetzelfde onderwerp.
- Verzoekschrift d.d. 27 juni 1979 van de heer L. Baret over hetzelfde onderwerp.

- Verzoekschrift d.d. 28 juni 1979 van de heer J. Maes over hetzelfde onderwerp.
- Verzoekschrift d.d. 2 september 1979 van de heer L. Baret over hetzelfde onderwerp.

Voormelde verzoekschriften werden toegevoegd aan het verzoekschrift nr. 1 (B.Z. 1979) d.d. 10 mei 1979 van de heer L. Baret over hetzelfde onderwerp en verzonden naar de Commissie voor medialeleid.

- Verzoekschrift d.d. 6 september 1979 van de heer E. Wieme (ANV) over de tewerkstelling van Nederlandstaligen in banken en grootwoningen — 2 (B.Z. 1979).
Verzonden naar de Commissie voor de verzoekschriften.
- Verzoekschrift d.d. 6 september 1979 van de heer E. Wieme (ANV) over het taalgebruik bij de NMBS inzake voor het publiek bestemde mededelingen — 3 (B.Z. 1979).
Verzonden naar de Commissie voor taalwetgeving en taalbescherming.
- Verzoekschrift d.d. 9 september 1979 van de heer E. Wieme (ANV) over de straatnamen te Brussel en omgeving — 4 (B.Z. 1979).
- Verzoekschrift d.d. 9 september 1979 van de heer E. Wieme (ANV) over de werking van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht en de toepassing van het taaldecreet van 19 juli 1973 — 5 (B.Z. 1979).

- Verzoekschrift d.d. 11 september 1979 van de heer E. Wieme (ANV) over de toepassing van de taalwetgeving bij de NMBS — 6 (B.Z. 1979).
- Verzoekschrift d.d. 11 september 1979 van de heer E. Wieme (ANV) over het taalgebruik inzake de betrekkingen NMBS -Nederlandse Spoorwegen — 7 (B.Z. 1979).
- Verzoekschrift d.d. 21 juni 1979 van de heer A. De Beir (Echo — Vereniging van de Vlaamse Gezinnen in de Provincie Luxemburg) over de ontvangst van de TV-uitzendingen van de BRT in de provincie Luxemburg — 8 (B.Z. 1979).

Verzonden naar de Commissie voor de verzoekschriften.

RECHTZETTINGEN

- Handelingen nr. 5 d.d. 5 juni 1979, blz. 217,3e regel, lezen als volgt : «voor het begrotingsjaar 1979».
- Handelingen nr. 6 d.d. 19 juni 1979, blz. 265, rechterkolom, 3e en 4e voorlaatste regel, lezen als volgt :
«DRINGENDE VRAAG (R.v.0 art. 52,2, c)

Dringende vraag van de heer W. Kuijpers tot de».